

Lezen: 1 Kon. 17.
Tekst: 1 Kon. 17:1, 24

Er zal geen dauw of regen zijn, behalve wanneer ik het zeg.

In deze preek wil ik met u er over nadenken of je een overeenkomst mag zien tussen de ramp van toen, de droogte, en de ramp van nu, de pandemie van COVID 19.

De Elia-geschiedenis begint in hoofdstuk 17 en begint abrupt. We zitten meteen midden in het verhaal. Elia zegt tegen de ongelovige koning Achab: er zal in deze jaren geen dauw of regen zijn behalve wanneer ik het zeg.

Elia moet geboren zijn in een gelovig gezin, wat in die jaren in Israel niet vanzelfsprekend was. Want zijn naam betekent: mijn God is Jahwe. En dat is een geloofsbelijdenis van zijn ouders geweest tegenover al die Israelieten die ook wel een beetje in de afgod Baäl geloofden.

Alle uitleggers wijzen er op dat dit abrupte begin opmerkelijk is. Want bijna altijd lees je dat het woord van de Here tot Elia komt, en dat hij daarna iets zegt of doet. Bij voorbeeld in vers 2: ga naar het Oosten en verberg u bij de beek Krith. En vers 8: ga naar Sarfath, dat bij Sidon hoort, daar heb ik een weduwe opdracht gegeven om voor u te zorgen.

Maar in vers 1 komt er geen woord van God tot Elia dat hij tegen Achab moet zeggen dat er geen regen komt. Zegt hij dit dan op eigen gezag? Diezelfde uitleggers wijzen op de brief van Jakobus uit het N.T. waar het in hoofdstuk 5 over het gebed gaat. En dan staat er: Elia was een mens zoals wij, toch bad hij tot God dat er gedurende 3 1/2 jaar geen regen zou zijn, en dat gebeurde ook zo. En toen hij daarna weer om regen bad, kwam het ook.

Nu begrijp ik het, denk ik. Elia was iemand die zo van God hield, dat hij zich vreselijk ergerde aan de slechte koning Achab die door de kwade invloed van zijn vrouw koningin Izebel overal de dienst aan Baäl had ingevoerd. En niet naast Jahwe, zoals het vroeger vaak ging, maar in plaats van. Izebel kwam uit Sidon, was de dochter van koning Etbaal. Achabs vader Omri had al een verdrag met die Etbaal gesloten, en nu trouwde zijn zoon Achab met dochter Izebel. Onder koning Achab en koningin Izebel ging het helemaal mis met Israel. En de gelovige Elia zag dat en wilde het stoppen. Hij wist dat hij het niet kon en hij bad tot God. En hij legde aan God voor of het mocht zijn via een grote droogte, want Baäl was een god van de vruchtbaarheid, van de vroege en late regens, en van de zomerzon, en als er geen regen zou zijn zou Baäl beschaamd gemaakt worden.

God overtuigde Elia ervan dat het goed was dat hij dit vroeg en daarom zei hij frank en vrij: er zal geen dauw of regen zijn behalve wanneer ik het zeg. Hij wist dat God achter hem stond en dat blijkt ook uit het vervolg, want God beschermt hem al de tijd van die droogte en leert aan hem en mensen om hem heen nog beter wie God is. Want aan het einde blijkt dat de vrouw in Sidon die voor hem zorgde zeker weet dat Elia een man van God is, een profeet, en dat het woord van de Here in zijn mond waarheid is. Daar wil ik ook met u naar toe.

Het woord van de Here is betrouwbaar, ook in tijden van Corona

1 Let op de geschiedenis van Elia

2 Houdt vast aan de openbaring van God in Christus

De geschiedenis van Elia

We gaan nu eerst letten op de drie passages die verteld worden over Elia die zich moet verbergen, op bevel van de Here.

Het lijkt er op dat Elia dit niet verwacht had: hij had moedig gesproken tot de koning, en nu zegt de Here, het is nadrukkelijk het woord van God, dat hij zich moet verbergen in het Overjordaanse, in een kloof van een beekdal, waar ook wel spelonken zullen zijn. Om welke reden? Om het gevaar te ontlopen, dat uitgaat van de koning die hem pakken wil? Wat nog belangrijker is: als Elia onbereikbaar en onvindbaar is, dan is het woord van God weg uit Israel, en kan niemand hem vragen om God te verbidden toch regen te schenken. Dat blijkt ook uit de volgende hoofdstukken, waar staat dat Achab met grote moeite naar hem gezocht heeft.

Elia zelf wordt geweldig bemoedigd, want God zorgt voor hem op wonderlijke wijze. De rivier geeft water genoeg, tenminste de eerste maanden, en de raven, slimme vogels, weten overal brood op te pikken en te brengen. God laat de natuur spreken ten gunste van zijn profeet.

Elia heeft gevoeld dat God hem steunt in zijn missie, door hem in het leven te houden op wonderlijke wijze. en dat heeft hem geweldig bemoedigt. Als je Gods wonderen merkt groeit je geloof. Dat zouden wij vandaag ook zo graag zien in de zaak van deze pandemie.

In het noordelijke Overjordanse was Elia trouwens ook buiten het bereik van Achab. Aram (Damaskus) had er invloed. Maar als de beek droogvalt, dan moet Elia naar Sarfat trekken, bij Sidon, en daar zal een weduwe voor hem zorgen, zo heeft de Here gezegd. Sarfat, dat is helemaal buiten Israel.

Verder is dit opvallend: een slechte vrouw uit Sidon, Izebel, beledigt Israels God en Gods profeet keert zich tegen haar. Maar in de crisis die volgt is het een goede vrouw uit Sidon die de profeet helpt. Daarmee toont de Here dat Hij over alle volken regeert.

In de stadspoort ziet Elia direct een weduwe die het zou kunnen zijn, en hij test het door haar om water te vragen, en vervolgens, als ze wegloopt ook om een stuk brood. Daarover aarzelt ze. Ze heeft niets meer, en zal juist haar laatste brood gaan bakken. De hongersnood heeft ook Sidon getroffen. Toch overtuigt Elia haar: doe nu maar wat ik vraag, want mijn God zegt, dat het meel in de pot en de olie in de kruik niet op zal raken.

De vrouw heeft al eerder over Israels God gehoord en gesproken, toen ze hem bij de naam van God bezwoer dat ze echt niets had.

Ze vertrouwt de profeet. Ze rekent niet op wat ze kan zien, maar op wat ze niet kan zien. Ze gelooft.

En het pakt goed uit. Gedurende al de tijd dat de profeet in Sidon verblijft is er eten en drinken. Opnieuw wordt het vertrouwen van de profeet versterkt en zo van de vrouw ook. God is er. Laten wij dat ook vast houden, ook al zien we veel sombere feiten.

En dan het laatste. Het gaat om leven en dood. De jongen van de vrouw sterft en zij vraagt Elia: is dat nu wat ik krijg na voor u gezorgd te hebben, dat uw God mijn jongen laat sterven. Ze heeft dus zeker wel het geloof dat God er in alles is: in voorspoed maar ook in tegenspoed. Ze heeft trouwens ook begrepen waarom er droogte is: door de bede van Elia tot zijn God. Dat zal Elia haar wel verteld hebben

Elia bidt weer: met heel menselijke bewoordingen. Hij is ook ontroerd. Wellicht aan de jongen gehecht geraakt, omdat hij daar logeerde. Hij begrijpt Gods plannen ook niet. Hij bidt en ondersteunt dat bidden door zich op de jongen uit te strekken, en contact met diens lichaam te hebben. Zoals je ook bij een handoplegging contact zoekt om het bidden te versterken. God hoort naar Elia's stem, zegt de Schrift. Het gaat niet om een wonder dat de profeet doet, door zijn lichaamshouding. Er is ook geen sprake van magie.

En hij geeft de jongen aan zijn moeder terug. En zij prijst de God van Israel en zegt dat het woord van de profeet van deze God waarheid is.

Dat houden wij vast, ook als het geweldig tegen zit. Als God wil spreken dat de ziekte voorbij is dan zal dat ook zo zijn en dat mogen wij vragen. Wij gaan niet zeggen dat God de pandemie gestuurd heeft als straf voor zondig gedrag van de wereldbevolking. Maar dat zijn hand in de komst van de ziekte is ontkennen wij niet. Tegelijk geloven wij ook dat je God telkens weer mag vragen om gespaard te blijven en zelfs dat de ziekte verdwijnt. Rechtstreeks door God, of door een vaccin dat ontwikkeld wordt met Gods hulp.

Gods openbaring in Christus.

Gods woord door zijn profeten in het O. T. is waarheid en betrouwbaarheid. Maar in het N.T. heeft God nog duidelijker gemaakt hoe Hij deze wereld wil redden van de dood.

De God van Israel die gaat over regen en droogte en gezondheid en ziekte en zelfs over leven en dood, is God de Drieënige die de mensheid redt door zijn Zoon die zelf mens wordt en de straf overneemt.

Daar loopt al het werk van de profeten op uit, op de komst van Christus. Mijn God is Jahwe, zijn woord is betrouwbaar.

Meer nog dan vroeger mag nu ieder christen met veel vrijmoedigheid en kracht tot God bidden. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, schrijft Jakobus, doordat er kracht aan verleend wordt. Het gelovig gebed zal de lijder weer oprichten. Het gaat om het geloof in het gebed, waarbij je vertrouwt dat een wonder kan geschieden. Maar het oprichten kan ook betekenen: voor eeuwig behouden worden.

En dan wordt het voorbeeld van Elia gegeven.

Laten wij vast vertrouwen dat God de ziekte beëindigen kan en in dat geloof bidden. Dan bid je om een goede zaak, evenals de profeet wist: ik mag vragen om droogte om duidelijk te laten zijn dat niet Baäl regeert maar Jahwe.

En aan de profeet bewees God het al door hem zo wonderlijk te laten leven, de natuur in te schakelen en de volken in te schakelen. Levensonderhoud komt van God, ook in de gewone dingen. Dat moet je blijven zien, maar dan ook vertrouwen dat God nog verder gaat: Hij geeft eeuwig leven door zonde weg te nemen, en het leven niet tot deze aarde te beperken maar ook te geven in de hemel en de nieuwe aarde hierna.

De jongen in Sarfat bleef niet in de dood, en wij ook niet als we geloven dat Gods woord betrouwbaar is.